

[บทนำ]

“โปก!!”

“โอ๊ย!! น...นี่ เธอ!! T^T”

“นายมีปัญหอะไรกับฉันมิทราบ เมื่อคืนยังไม่พอรีไร -_-^” หลังจากแจกมะเหงกอรุณสวัสดิ์ไ้บ้ำสมองทืบไปหนึ่งที ฉันก็ย่นคิ้วแสดงความโมโห

“เขกหัวผู้ชายั้นเธอ ผู้หญิงบ้ำอะไรกันเนีย T_T”

เฮอะ ไ้ด้อยสมองทืบเอี้ย กล้ามากนะที่อ้าปากพูดในสถานการณั้แบบนี้

“นายใส่รองเท้าผิดข้างแล้ว บัญญาอ่อนรีไร -_-^”

“ปล่อยหูฉันเดี๋ยวนั้นะยัยโหด TOT”

“บิตบิตบิตบิต”

“ฮึกกกกกกกกกกกกกกกกก!!!”

อย่าตกใจ...นี่คือเหตุการณ์ปกติประจำวัน

“หุบปากได้แล้ว อยาไปโรงเรียนสายรีไร” ฉันปล่อยหูไ้ด้อยสมองทืบแล้วก็เดินออกจากบ้านมาพร้อมกับกระเป๋านักเรียนสองใบ ไ้สิดำมันวาวนี่นะของฉันไฮๆ ส่วนไบทีเธอจะไปด้อยสิ่งปฏิภูลนะ ของต่าบ้านัน อี้~

“วันนี้ขอฉันเก็บกุญแจบ้านไ้วันะ” ไ้ด้อยพูดหลังจากที่ลือคบ้านเสร็จ

“ทำไม” ฉันถาม

“ก็วันนี้จะรีบกลับบ้าน”

“รีบกลับมาดูบอลเธอ”

“อืม >_<”

“ก็ได้ แต่ถ้านายกลับสายกว่าฉันละก็ รับรองได้กลับไปเกิดใหม่แน่”

“ยัยโหด...”

“อะไรนะ พุดอะไรให้มันได้ยินหน่อยสิ -_-”

“ฉันบอกว่าขึ้นมาสิ ไปสายเดี๋ยวก็โดนเก็บขยะหรอก =[]=;;”

ด้วยความที่ขี้เกียจต่อล้อต่อเถียง ฉันกระโดดขึ้นซ้อนท้ายจักรยานสีแดง แล้วเกาะเอวคนปั่นไว้อย่างเงียบเชียบ เกลียดจักรยานคันนี้ซะมัด ซ้อนท้ายที่โรงประโพงไปเข้าล้อมันทุกที

“ออกรถได้แล้ว บ๊ออยู่ท่ากลัวอะไรไม่ทราบ” ฉันหยิกพุงเขานิดหนึ่ง มันทำให้เขาสะดุ้งเฮือกรีบออกรถตามูแหก เฮอะๆ ให้มันรู้ซะมั่งว่าใครจำใครสารวัตร
^0^

ไม่รู้ตาบ้ำที่ปั่นจักรยานร้องเพลงอะไรอยู่ ทำนองมันแปลกๆ แถมยังแว่วๆ มีคำประมาณว่า ‘ยัยโหด...ยัยโรคจิต...’ เกือบจะตลอดเพลงเลย ว่างๆต้องให้ร้องชัดๆให้ฟังซักรอบ

สิบนาที่ต่อมาไม่ขาดไม่เกิน...ตาบ้ำด้อยจอดรดที่หน้าหอพักนักศึกษาก็ใกล้ๆ กับโรงเรียนของเรา พอฉันลงจากรถ เขาก็เอารถไปแอบไว้ข้างทางทันที

“อย่าลืมนะ กลับบ้านไวไวล่ะ”

“เฮอ ย้าอยู่ได้ -_-^”

“ลืมหักการี๋ยง *^0^*”

“ฉันไม่มีทางฆ่าตัวตายด้วยการลืมเรื่องแบบนั้นหรอกน่า บรีอว์~”

“ดี งั้นก็...ทางใครทางมันเว้ย -_-+”

พอฉันพุดจบก็หมุนตัวเดินเข้าโรงเรียนทันที ส่วนตาบ้ำด้อยเองก็วิ่งเข้าสนามบาสไปหาเพื่อนๆ แฮ้อ...เท่าที่เห็น ชีวิตฉันดูเหมือนจะธรรมดาใช้มัยละ แต่ความจริงแล้ว...อ้อ! มันบ้ามาก เพราะแม่คนเดียว T_T ทำกับลูกสาวตัวเองแบบนี้ได้ไงกัน

ยังไงนะเหรออ...มาสิ ฉันจะเล่าให้ฟัง!

(-_____);;

[Unity 1]

“ไอ้ว ซึ่ดตดตดตดต สุกยอด!”

“อูยยยยยยยย >O<~”

เสียงครางลอยมาจากหลังห้องเรียน...ไอ้พวกบ้านั่นมันเอาฉีกแล้ว แฮ็~
ฉันสายหน้าอย่างเปื้อน่าย แต่ดูผู้หญิงคนอื่นๆในห้องดิ =___=;; ทำไมต้องอาย
กันขนาดนั้นด้วยละนั่น หน้าแดงกันทั้งห้องเลย สามัคคีอย่างเหลือเชื่อ!

“ซึ่ด อ้า!”

“เว้ย!!! -___-^”

ฉันตะโกนขึ้นมาลั่นห้องพร้อมทั้งเหล่ตาไปมองไอ้พวกที่กำลังส่งเสียงขอ
ส่วนบุญกันอยู่ ก็นะ...ไม่รู้คนอื่นได้ยินเสียงแบบนี้แล้วรู้สึกยังไง แต่ฉันรู้สึกจี้จี้
สะตือแปลกๆอะ รับไม่ได้

“อะไรของเธอฮะยัยมาร”

ไอ้เวทนา(ความจริงแล้วหมอนี่ชื่อเวทมนต์)เงยหน้าขึ้นจากคลิปอูบาทว์แล้ว
เลิกคิ้วถามฉัน น้ำเสียงมันอ่อนตืนมากเลยขอบอก

“ยังไม่หนาวซักหน่อย รีบติดสัดกันจ้งเลยนะพวกแกเนี่ย ^O^”

“อ้าว ยัยมารนี่ -[]-^”

เฮ้ บอกตรงๆ ฉันเริ่มไม่สบอารมณ์กับคำว่า ‘มาร’ แล้วนะ

“ออกไปไกลๆหูไกลๆตาเลยไปไ้ อูจาตวะ รำคาญ ครางหงิงๆอยู่ได้
ไม่อายผีสง”

พอฉันพูดจบก็มีเสียงปรบมือสรรเสริญจากพวกผู้หญิงในห้องดังลั่นเลยละ
ฮ่าฮ่า ได้เป็นวีรสตรีอีกแล้วตู *>___<*

“อะอะอะไอ้ไอ้ติลา...เจ็งช่วยด้ายนี่แทนข้าหน่อยเซ่ >O<” สงสัยมัน

จะจนคำพูดเลยโยนไปให้ไอ้ศิลาคู่อาฆาตปากมหากาฬช่วยดำเนินแทน เฮอะๆ แต่
เดี๋ยวกี่รู้ -_-+

“ได้เลย นี่ยัยมาร นั่งสงบปากสงบคำมั่งได้มัย นีมันเรื่องของผู้ชายเขา”

“ศุณย์เก่า...สี่เจ็ดสี่ห้าห้า...”

“อะเอ่อ...เอออๆ ไปข้างนอกก็ได้วะ =[]=;”

งล่ะสิ เฮ้อๆ ฉันพูดเบอริโทรศัพท์ของป่าต้องจิต แม้อิสิลาขึ้นมาทันทีที่
มันแห่จบ เล่นเอาไอ้ศิลาหน้าซีดเผือดไปเลย เซอะ ไอ้เราก็นึกว่าจะแน่นซึกแคไหน

“อ้าว ไม่จริงไซ้มัยนี้ เอ็งยอมแพ้ยัยมารนี้เหรวอะศิลา O__O” ไอ้เวทนา...
อ่อนตืนนักไซ้มัย ก่ล่าดียงังเรียกฉันว่ามาร เดียวแม่จะล่อให้นาวทรงงเลย ฮืม

“ข้าไม่ได้ยอมแพ้วัย -_-^” ศิลาพูดพลางทำตาเขียวใส่นัน

มันคงนึกว่าฉันกลัวล่ะมั้งนั่น ขอโทษเออะ ฤย!!

“เอ็งทำเพื่อนๆ ผิดหวังวะ ทำไมไม่ด่ายัยมารนี้ให้เจ็บๆ ไปเลย โอ้ย!!

>O<~”

นี่งล่ะเจ็บๆ ไปเลย -_-^-^

แปรงลบกระดานประจำห้องวางอยู่ใกล้ๆ มือฉันพอดี ทันทีที่คำว่า ‘มาร’
หลุดออกมาบาดหูฉัน แปรงลบกระดานก็ลอยไปกระทบปากคนพูดอย่างรวดเร็ว
ทันใจ ฮ่าฮ่า นาวทรงงมัยละ บังอาจมากล่าวหานางเอกแสนสวยใสไร้เดียงสา
อย่างฉัน มันสมควรตาย! (โหย...สวยใสไร้เดียงสา =__=;)

“ไว้วันหลังจะเอาคืนให้แล้วกัน วันนี้ข้าเจ็บปาก” ศิลาพูดจบก็ชิงออกจาก
ห้องไปเลย เฮอะ ฉันได้ทีจิกต้ายักคว่ล้อเลียนไอ้เวทนาทันที แหงล่ะไอ้เวทนาน้อย
ถามฉันทีสิว่าทำไมไอ้ศิลาถึงได้เจ็บปาก ฮีฮีฮี ด้วยเหตุนี้ ห้อง ม.6/8 ก็เลยกลับสู่
ความสงบสุขอีกครั้ง!

อาจารย์ตะวันฉาย(ทับศัพท์ศิระของอาจารย์เอง -_-;)เข้ามาบนๆ เกี่ยว
กับอเมริกาสักพักแกก็เรียกให้เด็กออกมาสอบรายงานปากเปล่าหน้าชั้นเรียนทีละ
คน เฮ็งจริงๆ

“อันตา...อันตา! หลับเหรว O__O” ยัยกุนเชียงเอาคอกกระทุ้งซี่โครงฉัน
ยกใหญ่ ได้โปรดอย่าตักใจกับข้อแซ่ของยัยนี้ ก็บ้านหล่อนชายกุนเชียงส่งออกอะดิ
ส่งออกเลยนะอย่าดูถูก

“ฉันนั่งกะพริบตาปริบๆอยู่เนี่ย แกว่าฉันหลับได้ไงวะ”

“อ้าว ก็ใครจะไปรู้ล่ะ แกหลับในบ่อยๆนี่นา ^0^”

ยะ...ยัยเพื่อนบ้านี่ พุดชะดังเชียว =__=^

“แล้วไงล่ะ แกจะบอกว่าตัวแกไม่เคยทำรีไร้ง -* -”

“เปล่าๆชะหน่อย เออ! วันนี้เราไม่ต้องเรียนเสรีนะ เพราะว่าอาจารย์ไม่มา >0<” นำเสียงยัยกุนเชียงยินดีปรีดายิ่งกว่ามีทองหล่นใส่หัวเสียอีก

“อ่ากันเล่นรีไร้ง อาจารย์สมฤทัยเนี่ยอะนะไม่มา”

มารู้จักอาจารย์สมฤทัยกันเถอะ อาจารย์เป็นผู้หญิงที่หมดสิ้นความเป็นผู้หญิงแล้ว สอนเกษตร ฉันกับกุนเชียงเลือกเสรีเกษตรมาสามปีซ้อน เหตุผลที่เลือกเสรีนั้นะเธอ เอาไว้วันหลังจะบอกแล้วกัน ฮ่าฮ่า สามปีที่ฉันเลือกเสรีเกษตร มีอยู่ครั้งเดียวที่อาจารย์ขาดสอน เพราะเข้าใจว่าโรงเรียนปิด นอกนั้นไม่เคยไม่เคยขาด ออยากลองถามอาจารย์ดูเหมือนกันว่าท่านสะกดคำว่า ‘ลาภิจ’ กับคำว่า ‘ลาปวย’ ถูกมั๊ย

“ก็เออนะสิ น่าตกใจเนอะ อาจารย์คงเข้าใจว่าวันนี้โรงเรียนปิดมั้ง”

“เฮ้ย ได้ไง”

“ได้สิ ก็เมื่อวานเห็นอาจารย์เที่ยวเดินถามใครต่อใครว่าวันวิสาขบูชาปีนี้ตรงกับวันที่เท่าไร ฉันก็เลยหยอกเล่นว่าตรงกับวันนี้”

“=__=;”

ชะชะ ถึงว่าสิว่าโรงเรียนของเราไม่ได้เลื่อนชั้นเป็นโรงเรียนอันดับต้นๆกับใครเขาเสียที ครูเองยังขนาดนี้ แล้วนักเรียนไม่กินหญ้ากันหมดรีไร้งพะ (เราก็นักเรียนนี่หว่า =__=;)

“เท่าที่บอกว่าวันนี้เราหมดคาบเรียนตอนบ่ายโมง >0<”

“จะชวนเที่ยวล่ะสิ วันนี้ขอบายไม่มีตั้งค์ รายงานก็ยังไม่เสร็จเลย ส่งพุงนี้แล้วด้วย คินนี้ไม่ต้องหลับต้องนอนเนนังอันตาเฮีย T^T”

รายงานอาจารย์ท่านสั่งเมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว แต่ฉันเพิ่งเริ่มทำไปได้นิดเดียวเอง แคนำนักกับปกอะ แฮ้อ พุดเรื่องเรียนแล้วปวดหัว หายใจไม่ค่อยคล่อง จมูกเท่าไรไร เกรตส์คงอีกยาวไกลในความเป็นจริง

“โหย อะไรอะ เราไม่ได้เที่ยวด้วยกันมาชาติครึ่งแล้วนะ”

โหย ชาติครึ่ง...-__-;

“มัววะ ฉันเพิ่งเลี้ยงหนังแกลไปเมื่อเสาร์ที่แล้วนี่เอง”

“จำไม่เห็นได้ ตัดเพื่อนกันเลยดีกว่ามั้งแบบนี้ -[]-”

“ตามใจแกล -___-”

“ว่าไงนะ แกลพูดกับเพื่อนเลิฟของแกลแบบนี้เหร้ออันตา =[]=^”

“อือ ทำไมอะ ^0^” ฉันทิ้ม

“หน้อย...วันหลังค่อยไปกันก็ได้วะ =___=;”

โธ่เว้ย เมื่อไหร่จะได้ตัดขาดกับมันซักทีพะ

เพราะว่าอาจารย์ตะวันฉายให้ออกไปพูดหน้าชั้นตามเลขที่ แล้วฉันก็เลขที่ 35 แน่นนอนว่าคาบนี้คงไม่ถึงคิวฉันออกไปพูด ฉันก็เลยหลบคาโต๊ะเรียนไปก่อน เอ้อ เวลาที่ฉันไม่มีอะไรทำ ฉันชอบหลบตาแล้วนึกวิธีฆ่าคนทุกทีเลย ไม่รู้เข้าข่าย โครจิตรีเปล่า >___<

“เลขที่สิบสาม...สิบสาม!!” เสียงอาจารย์ดังลั่นห้องตอนที่ฉันกำลังเคลิ้มๆ จะหลับพอดี โธ่เว้ย

“เลขที่สิบสาม นูหนวกรี่ง” เสียงอาจารย์แผดลั่นเข้าไปอีก

โธ่เง่าศิลา มันเลขที่สิบสาม ไม่ใช่รี่ยิ่ง ฉันทมวดคิ้วลึมตาขึ้นหันไปมองหน้าผู้ชายที่ฟุบหลับอยู่หลังห้องทันที ให้ตายสิ เขาอะไปปลุกมันดินะ แก้อ้อเหล็กเลยเป็นไง

“นายศิลา เกริกสุวรรณ อยู่ไหน!!”

“อ้อครับ อาจารย์ครับผมอยู่นี่ครับ ^0^;;”

ก่อนที่ฉันจะถูกขึ้นหยิบแก้อ้อเหล็กไปสะกดกะโหลกปลุก ใ้ศิลาถูกลุกขึ้นซะก่อน มีเสียงหัวเราะกันคิกคักตอนที่โธ่เง่าศิลาถูกเดินไปหน้าชั้น ไม่รู้ซ้ำอะไรกัน ฉันรู้แต่ว่าตอนนี้ฉันแทบจะสลักความแข็งตายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น อีกห้านาทีต่อมา อันตา นางเอกแสนสวยใสไร้เดียงสาจึงเดินออกจากโรงเรียนไปก่อนออกอดหมดคาบจะทันได้ส่งเสียงซะอีก ฮ่าฮ่าฮ่า (ห้ามลอกเลียนแบบเนื้อ เป็นพฤติกรรมที่แย่มาก)

ฉันซื่อพัก หมูสับ กระเทียมและผักชีที่ตลาดเสร็จแล้วก็เดินกลับบ้าน วันนี้ดันเป็นเวรฉันต้องทำอาหารเย็นนะสิ รายงานยังเยอะๆอยู่ด้วย เอ้อ~ เป็้อๆเซ็งๆ เดือนนี้ไม่มีอะไรให้ตื่นเต้นเลย มีแต่เรื่องน่าเบื่อซ้ำซากจำเจ เซ็งๆๆๆๆ

ฉันเดินมาหยุดหน้าประตูบ้านก็พบว่ามันไม่ได้ล็อค สงสัยนายด้อยสมอง
ทีบจะกลับมาก่อนแล้ว ฉันถอนหายใจเฮือกหนึ่งก่อนจะเปิดประตูบ้านเข้าไปทันที
อย่างเบื่อกับชีวิต แล้วรู้มั๊ยฉันเห็นอะไร...

ผู้ชายสามคนนั่งอยู่บนโซฟาหน้าโทรทัศน์

ฉันตาฝ้าใต้มั๊ยเนี่ย พวกเขาสามคนนั่งหันหลังให้ฉัน พระเจ้าช่วย หนึ่งใน
นั้นหันมาเห็นฉันเข้า...ขอบคุณพระเจ้าที่ปราณี ขอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เมตตาลูกข้าง
โซฟาเข้าข้างฉันนะที่คนที่หันมาจ้องฉันตาแป๋วอยู่นี้คือไอ้ด้อย ไอ้ด้อยหรือไอ้ศิลา
นั่นแหละ

“O□O!!!” >> หน้าเขาเป็นแบบนี้เลย

“T^T”

บัดขบชีวิตนี้ ถ้าให้ทายนะ สองคนที่เหลือต้องเป็นเพื่อนของนายศิลาแน่ๆ
เลย ตอนนี้นั้นทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนถือถุงหมวกกับฟักและผักชีค้างอยู่ที่ประตู
(แล้วกระเทียมดูหายไปไหนพะ -_-;) ตายตายตาย หมดกัน หมดสิ้นกันแล้ว
อนาคต ถ้าไอ้สองคนที่เหลือหันมาเห็นฉัน มันต้องรู้แน่ๆฉันกับไอ้ด้อยอยู่บ้าน
เดียวกัน มันต้องรู้แน่ๆอันตากับศิลาอยู่ด้วยกัน มันต้องรู้แน่ๆฉันกับไอ้บาตรงนั้น
แต่งงานกันแล้ว อ้าก!

TT□TT

“เฮ้ยศิลา เอ็งจะยื่นบังข้าทำไมวะ มิดจอลเลยเนี่ย” ผู้ชายหนึ่งในสองคนที่
เหลือพูดกับศิลาที่จ้องฉันพลางหน้าซีดเผือด เขาสะดุ้งรีบทรุดตัวลงนั่งทันที

“เออ โทษทีวะ โทษที =__=;;;”

“เป็นอะไรหน้าซีดเขียว O__O”

ย้าก!! ฉันรวบรวมกำลังใจนายปล้ำตัวกระแซะๆไปกับข้างฝาบ้านโดยที่ไม่
ปิดประตู (กลัวพวกมันหันมาดู) ให้ตาย ใครก็ได้เสกฉันให้เป็นจิ้งจกไปเลยเถอะ
พับฝ่าลี อ่า...ถึงมันได้แล้ว T^T

ฉันหันไปมองไอ้ด้อยศิลาอีกครั้ง จังหวะเดียวกับที่เขาหันมามองฉันพอดี
เรามองกันและกัน

“นาย-เจิบ-ตัว-แน่ -_-^” ฉันพูดโดยไม่มีเสียง ส่วนเขาพยักพยิดเหมือน
จะไล่ให้ฉันรีบขึ้นไป ผากไว้ก่อนเถอะ ตาบ้าเฮ้ย รับรองศพนายไม่สวยแน่

คิดในใจพลางย่องขึ้นบันไดบ้านตัวเองไป T_T คุณอย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ

ฉันรู้สึกแยกว่าคุณไม่รู้ที่ล้านเท่านะ เมื่อเดือนก่อนนะสิ ฉันกับไอ้ต้อย หรือนายศิลาที่อยู่บ้านข้างๆพร้อมใจกันมาเรียนต่อ ม.6 ที่กรุงเทพฯ (เด็กบ้านนอกเก่า) ด้วยความที่บ้านฉันจน บ้านศิลาก็จน แม่ฉันเป็นห่วงที่ฉันต้องเข้ากรุงเทพคนเดียว ป้าต้องจิต(แม่ของนายศิลา)ก็ห่วงไอ้ลูกชายสมมงที่บของของตัวเองด้วยเหมือนกัน เพราะว่าแม่ฉันกับป้าต้องจิตสนิทกันมาตั้งแต่สมัยนมยังไม่แตกพาน แถมฉันกับศิลาก็เล่นด้วยกันมาตั้งแต่ยังกินนมกนู่น บทสรุปที่ทำชีวิตวัยสาวของฉันพินาศก็เลยอุบัติเหตุขึ้น

แม่จับเราแต่งงานกัน! อันตากับศิลาคือคู่สามีภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย!!

มันแปลกๆใช่มั้ยละ แน่นอนว่าเราสองคนยังไม่ได้มีอะไรกันและจะไม่มีวันมีเด็ดขาดเลย อีกอย่างที่แน่นอนคือ เรื่องทั้งหมดเป็นความลับต่อทุกสรรพสิ่งบนโลก ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะ เราตั้งกติกาเอาไว้แล้วอย่างรัดกุมเพื่อป้องกันความลับรั่วไหล แต่...

ดูไอ้บ้านนั้นมันทำสิ พาเพื่อนเข้าบ้านนั้นเหรอ นายตั้งใจจะทำอะไรกันแน่สะ
ไอ้ต้อย -*

ฉันหลุดตัวลงนั่งฟังประตูห้องนอนของตัวเองที่ลืดอกแล้วเรียบริ้อย มาดูหัวใจฉันสิว่ามันเต้นแรงขนาดไหน จะคูอะไรที่ทอกข้างซ้ายเล่า ไปดูที่ตาตุ่มโน่น มันย้ายไปอยู่ตรงนั้นตั้งนานแล้ว

“ก๊อๆๆๆ”

เฮือก O__O! มีคนมาเคาะประตูห้องฉัน

“ฉันเอง รีบเปิดสิยัยบ้า” เสียงนายศิลาดังมาจากอีกฟากของประตู สามคำดังวนเวียนอยู่ในหัวก่อนที่ฉันจะเดินไปเปิดประตู คำว่าอะไรนะเหรอ

‘ฉันรักเธอ’ ถ้าคุณคิดว่าเป็นคำนี้ละก็ ฉันขอแนะนำให้คุณลองไปตรวจเช็คระบบประสาทดูนะถ้าคุณว่างๆ

จง-ฆ่า-มัน!!! สามคำนี้ต่างหากเล่า -__-^

“เพียะ!!”

ไม่ต้องบอกก็รู้ใช่มั้ยว่าฉันทำอะไรกับหน้าของนายศิลาหลังจากเปิดประตูให้เขาเข้ามาแล้ว แน่นอนว่าฉันคงไม่ได้ดูหน้าเขาอย่างกรอุณาปราณีปานแม่พระเหรอ

“เธอตอบหน้าฉันทำไมเนี่ย -__-^” เขาจูบแก้มบ่อยๆ ขมวดคิ้วถามฉัน

“แล้วนายพาเพื่อนมาทำไมไม่ทราบ -__-^”

“ฉันบอกเธอแล้วว่า จะรีบกลับมาดูบอลนะ เธอผิดเองนะที่รีบกลับมา”

“แต่นายไม่ได้บอกว่าจะเอาเพื่อนมาด้วย ยังมีหน้ามาโทษฉันอีกอะไร”

“เบาเสียงหน่อยสิ กลัวเขาไม่รู้ที่เราอยู่ด้วยกันนี่ไง”

“ถามตัวเองก่อนเถอะ ชิ ดูบอลบ้างอะไรกัน หนึ่งไปชัดๆเลย คิดว่าฉัน
ตาบอดรึไง”

“-__-;”

“เถียงไม่ออกล่ะสิ”

“แล้ว...แล้วไงล่ะ คิดว่าฉันรู้ไม่ทันเธอรึไง ที่รีบกลับมาตาดูแหกแบบนี้ เธอ
คิดจะกลับมาให้ถึงบ้านก่อนฉันไข่ม้อยล่ะ จะได้หาเรื่องว่าไม่มีกุญแจเข้าบ้านเพื่อ
ทำร้ายร่างกายฉัน ยัยโรคจิต!”

เซ็งฉิบ ดันรู้ทันอีก -__-;

“ใครกันแน่ที่โรคจิต นายนั่นแหละ ดูหนังไป!!”

“นี่ยัยโรคจิต เธอก็อยากดูไข่ม้อยล่ะ ^0^”

“ไ้บ้า”

“ยัยโหด”

“ไ้บ้า!!”

“ยัย...”

“เอ็งคุยกับใครวะไ้ศิลา เสียงผู้หญิงนี่!!”

“O__O! /O[]O;”

เพราะเสียงที่ตั้งมาจากอีกฟากหนึ่งของประตู เราสองคนเลยหุบปากหันมา
จ้องตากันอย่างตงตะลึง สถานการณ์เข้าขั้นวิกฤตชะแล้ว เครียดๆ นายศิลา
มองฉันพลางเหว้อแตกซิก

“เปิดประตูหน่อยเซ่ ทำเสียบนะเอ็ง ชุกสาวไว้งั้นเธอ” เพื่อนของนายศิลา
เริ่มทูปประตูราวกับว่าเป็นบ้านของตัวเอง บ้าเขี้ย ทำไงดีวะเนี่ย

“หาที่ซ่อนก่อนเร็ว!” นายศิลากะชิบกับฉันอย่างร้อนรน ฉันก็ว่าความคิด
เขาดีนะ แต่ตอนนี้เริ่มไม่ค่อยดีแล้ว ก็ต่าบ้านี่พยายามยัดฉันเข้าไปใต้โต๊ะคอม
นะสิ หมอนี่ต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ

“จะบ้าไรเงิ โต๊ะคอมเนี่ยนะ แคหัวฉันอย่างเดียวยังชุกไม่มีดเลย >O<”

“หัวเธอใหญขนาดนั้นเลยรีเงิ -_-^”

“เฮ้ย บอกให้เปิดงไ้ฉันหนี เตียวหะจะเตียวไ้ศิลาจะโดน!” ฉันอ้าปากจะ
คำคนทีวจารณ์หัวฉัน แต่กัต้องหุบปากจับเพราะเสียงตะโกนของเพื่อนเขา

“เข้าไปในตู้เสื้อผ้า =[]=” ทำทางนายศิลาจะเริ่มสติแตก เขาผลั้กฉันอีก

“ไม่ได้ มีขวานกับเลื่อยไฟฟ้าอยู่ในนั้น >O<~”

“เธอเก็บของพรรคันั้นไว้ในตู้เสื้อผ้าได้เงิเย =[]=^”

คงเพราะฉันหมดลั้้นอายุขัยแล้ว หรือไม่กัคงเพราะชาติทีแล้วฉันเคยโยน
แมวออกไปทางหน้าต่างแหงๆเลย ชาตินี้ฉันถึงต้องมาห้อยหัวต่อแ่งอยู่ทีระเบียง
บ้านชั้นสองแบบนี้ T_T

ย้อนกลับไปเมือห้าสิบลวินาทีทีแล้วแบบสโลว์โมชันกัแล้วกันนะ ฉันกับนาย
ศิลาเถียงกันไปมาด้วยเสียงกระซิบ จากนั้นประตูห้องกัเปิดผ่างออกด้วยแรงแถิบ
ของไอด้ัวแสบทีอยู่นอกห้อง แล้วฉันกัลอยออกมาจากห้องทันทีด้วยแรงแหียงพล้ง
ข้างถึกของนายศิลา ฉันลอยออกมาทางหน้าต่างเตรียมตัวเอาหัวโหมงพื้นลาโลก
ทันใดนั้น รวดตากฝ้าทีทำจากเชือกสมัยฉันเรียนเนตรนารีกัเกี่ยวขาฉันเอาไว้ ไม่
แขวนเลื้อเปล่าๆสองสามอันไหลมาตามราว เกี่ยวกับขาฉันอีกทีจนดินไม่หลุด นีคือ
ปาฏิหาริย์ ฉันรอดตายในสภาพห้อยหัวต่อแ่ง

หมาข้างบ้านทีเห็นเหตุการณ์เริ่มเห่าสนั่นลั้้นชอย เวรกรรม...T^T

“อะไรของเงิจะไ้ดูฉมิไ้เวทย์ ถึบประตูบ้านข้าเนี่ย” เสียงลั้้นๆของนาย
ศิลาด้แ่วมาให้ฉันไ้ได้ยิน

“ไม่ต้องเปลี่ยนเรื่อง เงิเอาผู้หญิงไปชอนไว้ไหนบอกมา”

“ผู้หญิงบ้าอะไรของเงิ”

“ข้าไ้ยินเสียงออเขาะเมือกัหมดแล้ว เฮ้ยไ้ดูฉมิเงิลงคันห้องคูดี”

ออเขาะ?...ลั้ใครเล่นอยู่วะหมอนัน -_-^

ห้านาทีผ่านไป...ตายตายตาย...เลือดลงหัวหมดแล้วอันตาเฮีย ทำไม
แกบาปหนาแบบนี้วะ ฮือๆ จริงอยู่ทีเมือกัฉันบ่นว่าไม่มีเรื่องตื่นเต้น แต่ฉันไม่ได้
บอกว่าจะเอาเรื่องตื่นเต้นแบบนี้ชั้กหน้อย ย้าก!! จะตายแล้วว้อย

“ไม่มี!! หาจนทั่วแล้วกัไม่มี ถึงขยะ ตู้เสื้อผ้า ไ้เตียง ไ้โต๊ะ บนเพดาน

ชั้นวางของ ชักโครกก็ไม่มีวะ” เสียงดังลั่นออกมาจากห้องเข้าหูฉัน

พับผ้าสิ อยากรู้อะไรเห็นหน้าคนพูดซะมัด ถึงขยะ บนเพดาน ชักโครก มันคิดว่าฉันเป็นตัวอะไรวะ -___-^

“แต่เมื่อกี้ข้าได้ยินเต็มสองหู เอ็งลงไปหาตุที่ราวตากผ้าสิ”

เฮ้อ! O[]O!!

“อย่าประสาटना ผู้หญิงบ้าอะไรจะไปห้อยอยู่ที่ราวตากผ้า ที่ราวมีแต่กางเกงในเน่าๆของข้าเท่านั้นแหละ เอ็งหูฝาดไปเองต่างหาก ถ้ามีจริงก็ต้องเจอแล้วสิ -___-;”

ทุกคำของนายศิลาบาดใจฉันขาดสองท่อน...กางเกงในเน่าๆ...มันหลอกตัวฉันรีเปลา่เนี่ย พระเจ้าเจ้าคะ หนูอยากหวักระแทกพื้นตายแล้วไม่ต้องกลับมาเกิดเลยจริงๆค่ะ TT[]TT

(O_____O;;)

[Unity 2]

“เขาเป็นว่าฉันขอโทษก็แล้วกันนะ เธอไม่ผิด ฉันผิดเอง -[]-^”

จะบ้าตาย หลังจากที่ไล่เพื่อนตัวแสบกลับไปได้ เขาก็ไปช่วยฉันลงมาจากราวตากผ้า ตอนนี้อยู่ที่ห้องครัว พร้อมกับมือเย็นที่ฉันทำเอง และเขาก็พูดประโยคข้างบนออกมาด้วยสีหน้าที่พยายามแสดงให้ฉันเห็นชัดๆเลยว่าไม่เต็มใจพูด มันน่าก -_-^

“กัดฟันพูดทำไมอะ กัดฟันพูดทำไม!”

“เธอหาเรื่องฉันใช่ไหมเนี่ย”

“ใช่สิวะ ไ้คนเฮงชวย” ฉันจะเอาทัพพีตักข้าวฟาดหัวเขาดีมัยนะ

“ฉันเฮงชวยไม่ได้ครึ่งของเธอหรอก แล้วนี่อะไรเนี่ย =__=”

ใครสอนมารยาทให้ไอ้ต๋อยสมองทึบกัน ตำทราวมที่สุดในรัฐพีเลย เขาเอาตำมข้อนี้ไปที่ถ้วยแกงจืดฝีมือฉัน จากนั้นก็เอามือทูปโต๊ะแล้วถามออกมาว่า ‘แล้วนี่อะไรเนี่ย’

ฮ่าฮ่าฮ่า ฉันหัวเราะในใจราวกับบ้าไปแล้ว

“แกงจืดไง ไม่รู้จักหรือ?”

“เธอคงแค่ตม้นำให้เดือดแล้วโยนพักโยนหมูโยนผักซึกลงไปใช่ไหม ให้ตายดิ เธอกล้าเรียกมันว่าแกงจืดได้ยังไงนะ”

“อะ...อะอะ ก็ดี...ฉันไม่ต้องกิน ^0^”

ฟ้าดินช่วยเป็นพยานเถอะว่าฉันไม่ได้โมโห จริงๆนะ ตอนนี้นั้นยังอารมณ์ดีอยู่ แม้กระทั่งตอนที่ฉันถือถ้วยแกงจืดไปหลังบ้าน สาดแกงจืดใส่กำแพงแล้วเขวี้ยงถ้วยทิ้งไปบ้านข้างๆ ฉันก็ยังอารมณ์ดีอยู่

“เฮ้ๆๆ นี่เธอเสียใจที่ฉันว่าแกงจืดเธอหรือเนี่ย” เขาเดินตามดักหน้าดัก

หลังฉันขึ้นบันไดจนมาถึงหน้าห้องของฉัน (เราแยกห้องกันอยู่)

“คิดว่าฉันสนใจมันมากี่อง”

“งั้น...แล้วมือเย็นของฉันล่ะ”

“ข้าวเปล่าไง ^o^”

“ไม่นะ!” เขายกมือทั้งสองข้างขึ้นกุมหัวแล้วร้องโอดครวญ ไปตายไกลๆ
เลย อย่ามาตายหน้าห้องฉัน

“อ้อ ล้างจานด้วยละ วันนี้เวรฉันทำอาหาร เวนนายล้างจาน”

“ฉันไม่ล้าง ที่เขายังเบี่ยงไม่ทำอาหารเย็นเลย”

“ใครทำแกงจืดเมื่อกี้ ^_^”

“เธอไง”

“แล้วใครเป็นคนหุงข้าว ^o^”

“ก็...เธอไง”

“นั่นสิ ตกกลางวันนี่ใครทำมือเย็น”

“เธอ...=___=”

“ดีมาก ขอให้มีความสุขกับมือเย็น ล้างจานไปยิ้มไปด้วยนะ เข้าใจแล้วก็
ไปให้พ้นหน้าห้องฉัน ห้ามรบกวน โอเค ราตรีสวัสดิ์”

ฉันร้ายยาวก่อนจะกระแทกประตูปิดเสียงดังลั่นไปสิบสองปาข้าเลยละ สม
น้ำหน้า เสิร์นั้งยัดข้าวเปล่าลงท้องไปเลยตามสบาย ทำให้กินแล้วยังปากพล่อย
เฮอะ!!

~โครกกกกกกกกกกกกกกกกครากกกกกกกกกกกกกก~

เสียงอะไรพะ =___=;,,,,,,,,,,,,,,,,;

แะๆ แะชะมัด ฉันหิวจนแทบท้อง น่ากลัวในท้องฉันคงมีเชื้ออยู่ละมั้งเนี่ย
เสียงถึงได้ดังโครครากออกมาแบบนี้ ฮือ T^T หิว แต่จะให้ฉันลงไปกินข้าวเปล่า
กับไอ้สมะต๋อยนั่นนะเธอ ไม่มีทาง ขอฉันแห้งเหี่ยวตายในห้องนี้ดีกว่า!

มือฉันสั้นพับๆเลยละตอนที่จับปากกาเขียนรายงาน ไม่รู้เป็นเพราะว่า
หิวมากจนไม่มีแรงหรือเพราะกลัวตัวหนังสือกันแน่(สงสัยจะอย่างหลังซัวร์ปาด
-___-) ไม่เข้าใจระบบการศึกษาของประเทศไทยเลยจริงๆ มีเทคโนโลยีสมัยใหม่
ให้เลือกใช้มากมายดันไม่ยอมให้เด็กใช้ รายงานเล่มเท่าตึกโบหยกยังให้เขียนมือ

อีก ลายมือยิ่งอ่านยากๆอยู่ด้วย เขียนวันนี้นั้นวันเดียวมันจะเสร็จมั๊ยพะเนี้ย อดอนอน ตายกันพอดีเยาวชนของชาติไทย

1 แผ่น...2 แผ่น...3 แผ่น...6...แผ่น...7 แผ่น...อ้าก ฉันจะตายแล้ว +[]+!

“ก๊อๆๆๆ” ใช้ตะมะต๋อยมาเคาะห้องฉัน

เวรเฮี้ย คนยิ่งกำลังหิวหุ้อ้อตายอยู่ เดี่ยวเถอะ แม่จะเล่นให้หนาวใจไปเลยคอยดู

“มีอะไร!!” ฉันตะโกนตอบออกไปโดยที่ยังไม่ยอมเปิดประตูห้อง

“เธอไม่หิวรีง ลงมากินมามากับฉันเถอะ ฉันทำให้เผื่ออะ”

โหว ซึ่งชะมัด ทำเผื่อเนียนะ คิดว่าคนอย่างฉันจะเขื่อนายเอะ ให้ทายนะ...ของเหลือแหวงๆเลย

“ไปให้พ้น” ฉันตะโกนตอบออกไปแล้วเริ่มเขียนรายงานต่อ

“เธอทำอะไรอยู่นะ แอบเอาหนังสือของฉันไปดูรีง”

“ไป-ให้-พ้น!!”

ทำไมผู้หญิงแสนสวยใสไร้เดียงสาอย่างฉันจะต้องมาอยู่ร่วมชายคากับผู้ชายลามกจกเปรตแบบนายศิลาด้วย ตอนเด็กๆหมอนี้ยังไม่เห็นเป็นแบบนี้เลย ฮือ คงจะเป็นชะตากรรม T[]T

“อันตา...”

ฉันเงิบรอฟังคำที่เขาจะพูด

มาทายกันดีกว่าว่าเขาจะพูดต่อว่าอะไร ะหว่าง

ก. อันตา...ฉันขอโทษนะ ฉันผิดไปแล้ว (อันนี้เบสิกๆเลย)

ข. อันตา...ฉันผิดเอง อภัยให้ฉันซักครั้งเถอะ จะไม่มีคราวหน้าอีกแล้ว ฉันสัญญา (เอามาจากนิยายที่เคยอ่าน แต่สำหรับหมอนี้ท่าทางจะยากแหวะ)

ค. อันตา...ขอโทษ ถ้าเธอหายโกรธฉันจะยอมเธอทุกอย่าง นะนะ หายโกรธฉันเถอะนะ (ฮ้อนนิตๆน่ารักดี แล้วคุณคิดว่าคนป่าเถื่อนอย่างตาบ้ามันจะเลือกพูดแบบนี้มั๊ย)

ง. อื่นๆ (ฉันว่าอันนี้แหวะซักริปาด -,-)

“อันตา...”

มันจะเรียกแต่ชื่อรีงพะ รอฟังจนหงอกเต็มหัวแล้วเนี้ย

“อันตา...เดี๋ยวมามาก้อดนะ”

"=□=^"

ให้ตายสิ ให้มันตายตายตายตายไปเลย เมื่อกี้ที่ฉันเลือกข้อ ง. ฉันก็ยังคงไม่ถึงเลยนะว่าเขาจะพูดแบบนี้ ย้าก คินนี่ฉันจะสะดวกส่งให้มันลงนรกไปเลย

"เออจะกินหรือไม่กินชะยัยบ้า" จากน้ำเสียง เหมือนเขาจะเริ่มมีน้ำโ

"ไม่กิน ไปขอส่วนบุญที่อื่นเลยไป วันนี้ฉันเหนื่อยมามากแล้วนะ รายงานก็ยังไม่เสร็จด้วย ฉันแทบจะประสาทกินตายอยู่แล้ว! >O<~" ฉันเปิดประตูออกมาอย่างกะทันหันแล้วตะคอกใส่หน้าเขาอย่างดุเดือด แหงล่ะ เขาน่ะเริ่มจะมีน้ำโ ส่วนฉันมีน้ำโมาตั้งเป็นชาติแล้วเว้ย ให้มันรู้ซะม่ง!

"O__O;," หน้าเขาเป็นแบบนี้เลย

"เลิกรบกวฉันได้รียังล่ะทีนี้ -__-^"

"รายงานเหรอ..."

"=__=" ปวดขมับจริงๆเลยดู

"รายงานอะไรอะ ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย"

"นายไปเรียนภาษาอะไรไม่รู้ว่าอาจารย์สั่งงาน ตามจริง นายรู้มั่งมั๊ยเนี่ยว่าอาจารย์ที่ปรึกษาห้องเราชื่ออะไร"

"นั่นสิ แล้วเธอรู้อะไร"

"=__=;:::;;;"

"ไม่รู้เหมือนกันละสิ เฮอะ ทำเป็นพูดดี ไหนเอารายงานมาดูหน่อยสิ" เขาทำหน้าตาเยาะเย้ยฉันก่อนจะเดินแทรกฉันเข้ามาในห้อง

อ...โอ้หมอนี้ มันจะยั่วโมโหฉันไปถึงไหนกันพะ

"ออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้"

"อ๊า นังก่อนสิไม่ต้องเกรงใจ คิดซะว่าห้องตัวเองก็แล้วกันนะอันตา ฮ่าฮ่า โอ้ นี่เหอรายงาน^0^" ดู...ดูมันทำ ใจค่อยศิลาทำเนี่ยมันงัดกับพื้นห้องแล้วพลิกดูรายงานของฉันไปมา ฉันเพิ่งเห็นนะเนี่ยว่าเขาถือถ้วยมามากมาด้วยนะ ตอนนั้นฉันมันอึดทิดเลย (ต้องเป็นของเหลือแน่ๆ -__-^)

"ออกไป เอาใจเส้นอืดๆนี้ออกไปด้วย" ฉันกระแทกตัวนั่งลงตรงข้ามกับนายศิลาแล้วมองเขาด้วยสายตาอาฆาต

"นี่ เดี่ยวตาก็กระเด็นหลุดออกมาหรอก เธอมีมันใช้ไม่ได้เลยจริงๆ คน

อุตสำหรับต้มมามาให้ด้วยความหวังดี กลัวจะหิว ดูทำเข้าลิ

“ฉันไม่หิว ถึงหิวฉันก็ไม่มีทางแตะต้องของคนที่ผัดฉันไปให้อยู่ที่ราวตากผ้าหรอก -__-^”

“อวดดีจริงๆ จังก็ข้างเถอะ ฉันจัดการเองก็ได้ อร่อยจะตาย ชู๊ดดดด อ้อมหอม >.,.<”

“= __ =”

“อา ร้อนๆๆ กลมกล่อม”

“=.,.=”

“หิวแล้วล่ะสิ - -*”

“ก...ก็ได้ ฉันจะยอมกินไอ้เส้นอืดๆนี้ให้ นายจะได้ใส่หัวกลวงๆออกไปจากห้องฉันซะที”

“เออ เอาเลยครับท่านผู้หญิง”

ฉันรีบกระชกมามาหมุ่สับที่นายศิลาระริกระรี่ส่งมาให้ทันที อ้อม อร่อยเหาะ ไม่น่าเชื่อเลยว่าเขาจะทำให้มามาของละห้าบาทอร่อยได้ขนาดนี้ แป็บเดียวก็เกลี้ยงถ้วย

“แครกๆ” (นั่งอันตาเริ่มเอาช้อนชูดถ้วย -_-;)

“โหย แม่คุณ ใจคอจะไม่ให้เหลือซักหยดเลยหรอ เอลิ้นลงไปกวาดเลยสิ”

“ทุเรศ นายเคยทำรึไง”

“ฉันอุตส่าห์ให้กินนะ -*”

“ไม่ต้องย่ำ ขอบใจ หมัดเรื่องแล้วก็ขอเรียนเชิญกันของท่านไปให้พ้นห้องของดิฉันซักที”

“อ้อมแล้วก็เด็ดหัวทั้งเลยนะ”

“อะไร -__-^”

ฉันยักคิ้วกวนๆให้นายศิลา แต่เขาทำเป็นไม่สนใจแล้วพลิกกระดาษรายงานดูไปเรื่อยๆ เฮ้อๆ ท่าทางจะยังไม่ได้ทำเหมือนกัน

“รายงานวิชาสังคมภูมิศาสตร์ี่ใหม่ ให้ฉันทำด้วยคนนะ”

“เสด็จไปที่ห้องตัวเองเถอะ ^0^”

“ไล่เหรอก จังเอามาฆ่าฉันคืนมา”

“-__-^”

ไม่...ไม่น่าเลยเรา ไม่น่าใจอ่อนหลงเชื่อหมอนี่เลย รู้ทั้งรู้ว่าตลอดสิบแปดปี
ที่ผ่านมาคนอย่างหมอนี่ไม่เคยทำอะไรใครฟรีๆอยู่แล้ว อ้าก!

“มามามา เรามาทำรายงานกัน โหะๆ”

หน้อย...‘โหะๆ’ จั้นเระจะ ฉันท้วงคอคแล้วขย้อนเอามาไปที่เพ็งกลืนลงไป
ออกมาใส่ถ้วยคั้นเขา...เอ้อ แค่คิตนะ คิตเฉยๆ ดูทำหน้าที่เข้าสิ

ในที่สุดจั้นก็ต้องยอมให้หมอนี่ร่วมวงทำรายงานด้วย กระดาษของจั้น
ปากกาของจั้น กระดาษปกของจั้น สันรายงานของจั้น เนื้อหาในรายงานของจั้น
รวมกันออกมากลายเป็นรายงานของนายศิลา เชื่อแล้วว่าความยุติธรรมคือ
นามธรรมที่ไม่มีตัวตน T^T

เราสองคนนั่งทำรายงานด้วยกันโดยไม่อ้าปากเถียงอะไรกันเลยซักคำมา
หลายชั่วโมง (ประวัติศาสตร์จะต้องบันทึกไว้ -_-) น้ำลายแทบจะบูดคาปากจั้น
อยู่แล้วเนี่ย นาฬิกาที่ฝาผนังบอกเวลาสามทุ่มครึ่ง คงได้เวลาแยกย้ายกันเข้านอน
แล้วละ

“ศิลา...” จั้นเรียกเขาเบาๆ

“O__O” เขาเงยหน้าขึ้นจากกองแผ่นกระดาษที่กำลังเขียนอยู่แล้วจ้อง
หน้าจั้น

“อะไร จ้องแบบนี้ทำไมนะ”

“ฉันทูฝ้าตรีเปล่าเนี่ย เธอเรียกชื่อฉันทูหรือ”

“ก็เออสิ ทำไม นายมีปัญหานักเระจะ -[]-^”

“เอ้อ เปล่าๆ นานๆเธอจะเรียกชั๊กทีนะ เลยกตใจ >__<”

ไ้หมอนี่กวนได้ใจจริงๆเลยแฮะ ปวดกบาลจะตายแล้ว -_-;

“กลับห้องไปเลย จะสี่ทุ่มแล้วนะ” จั้นพูดกลางเก็บของของเขามากอง
รวมๆกันไว้เพื่อที่เขาจะได้ใส่หัวออกไปจากห้องจั้นได้สะดวกๆ

“อะไรกัน รายงานยังไม่เสร็จเลย แล้วหนังสือข้อมูลก็มีเล่มเดียวด้วย จั้นจะ
ทำยังไงละ” เขาโวย

“ไม่รู้สิ ไม่ใช่เรื่องของจั้น”

“พุดังได้ไง เอามาจั้นคั้นมาเลย”

โหย มันยังมีหน้ามาทวง ป่านนี้เนี่ยนะ เส้นของนายคงเหลือแต่วิญญาณ
ค้างอยู่ในลำไส้จั้นแล้วละไ้ด้อยเฮี้ย

“รอฟุ่งนี้เช้าสิ ฉันจะ้อีออกมาคืน ^0^”

“อึ ยัยสกปรก”

“ว่าไงนะ -*” ฉันกำหมัดแน่นตอนที่ถาม ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครด่าฉันเจ็บแสบหัวใจได้เท่าต่าบ้านี่ด่าเลย แม่กับป้าต้องจิตเข้าใจผิดอย่างแรงที่คิดว่าฉันกับหมอนี่เป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เด็กๆ ความจริงคือพวกเราคอยหาโอกาสปลิดชีพอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลาต่างหากเล่า ตั้งแต่ฉันจำความได้ ฉันก็อาฆาตหมอนี่แล้วอะคิดดู

“อ้อ รู้แล้ว เธอกลัวฉันหรือ เฮะๆๆๆๆ”

‘เฮะๆๆๆๆๆ’ สถาบันเลยว่าตั้งแต่เกิดมาฉันไม่เคยได้ยินเสียงหัวเราะอะไรจะหลอนหูได้ขนาดนี้มาก่อน ตอนนี้นั้นฉันขนลุกทั้งตัว =[]=;

“ฉันจะไปกลัวอะไรนายอะ”

“ความกลัวคือสิ่งที่คุณสร้างขึ้นเอง -___-+” นายศิวาตั้งตึ้ง เขาพูดประโยคนี้อีกหลายครั้งโดยพยายามเลียนเสียงอย่างในโฆษณา (โฆษณาตั้งแต่วุ่นทวดยังไม่ทำบัตรประชาชนเลยนะนั่นเอามาเล่น)

“หุบปากซั๊กทีเถอะ”

“ฉันไม่ทำอะไรเธอหรอกน้า ต่อให้เธอแก้ผ้ากางขาร้อยแปดสิบองศายังไม่สามารถทำให้ฉันหายง่วงได้เลยเชื่อเถอะ ^0^”

“-[]-^”

อึก!! หมอนี่ต้องเสียสติไปแล้วแน่ๆ มันต้องอยากตายแน่ๆเลย อย่างนะ...คุณอย่าไปนี้ภภาพตามที่ต่าบ้านี่พูดเด็ดขาด...หรือคุณกำลังนี้ภภาพอยู่ T_T
>O<

“ดูทำเช้าสิ แก้มเธอปองหมดแล้ว กลัวคนไม่รู้หรือว่าเธอเป็นญาติกับอิงอ่างนะ ฮ่าฮ่าฮ่า”

ยิ่งไ้ด้อยศิวาอ้าปากพ่นคำพูดทุเรศๆออกมามากเท่าไร หน้าแข็งของฉันมันก็ยิ่งลั่นแรงขึ้นเท่านั้น ฉันกำลังพยายามระงับอารมณ์ที่จะไม่ชูนิ้วกลางใส่หน้าเขา

“ออกไปจากห้องช้านนนนนนนนน >O<”

ฮือๆๆๆๆๆ ฉันกำลังจะประสาทแตกตายเพราะต่าบ้านี่!!

(^ _____ ^)

